

**acomiadament lliure, jubilació als 67 anys,
paguem la crisi dels bancs, pujada de l'IVA**

**... I QUÈ
MÉS?**

EL 29 DE SETEMBRE, VAGA GENERAL

d'esqueres i ecologistes de debò

29 de setembre: vaga de la dignitat, contra la resignació
ICV-EUiA dóna suport a la vaga general convocada per CCOO i UGT contra la reforma laboral / Pàg. 2

Alternatives a les retallades socials. 10 propostes d'ICV-EUiA
És possible una sortida justa, solidària i ecològica de la greu crisi econòmica / Pàg. 3

No als 67 anys d'edat de jubilació ni a la reforma de les pensions
Els i les pensionistes es mereixen una jubilació digna / Pàg. 5

contra la crisi

29 de setembre: vaga de la dignitat, contra la resignació

ICV-EUiA dóna suport a la vaga general del dia 29 de setembre convocada pels sindicats contra la reforma laboral i les retallades de drets socials.

Joan Herrera reunint-se amb els secretaris generals de CCOO i UGT, per explicar el suport d'ICV-EUiA a la vaga general / © ANA ARAMBOL

El govern del PSOE, amb el suport de CiU, ha aprovat una reforma laboral que fa més barat l'acomiadament i vulnera els drets dels treballadors i les treballadores, sota l'excusa de la crisi econòmica i les exigències dels "mercats".

Per aquest motiu ICV-EUiA dóna suport a la vaga general del dia 29 de setembre convocada pels sindicats contra la reforma laboral.

La crisi econòmica que vivim al nostre país és resultat, en part, de la crisi econòmica internacional però també de les polítiques econòmiques neoliberals dels governs del PSOE i del PP, amb la col·laboració de CiU, que ens han portat a un model econòmic, laboral i social injust, amb més de 4 milions d'aturats i aturades a Espanya i 600.000 a Catalunya.

Un model que ha aportat diners públics a bancs i empreses, causa de bona part del dèficit públic, però ara demana esforços als de sempre, als més febles. Els mateixos que s'han beneficiat d'aquest model econòmic del "pelotazo", reclamen ara una política de retallades socials, "estrènyer-se el cinturó", enlloc de retornar els milions de diners públics que van rebre.

Tant el PP com el PSOE en l'època de bonança econòmica no van fer res per impulsar un nou model productiu que suposés més inversió tecnològica, innovació i més formació per fer que la nostra economia fos més productiva, ni una fiscalitat justa sinó que van rebaixar impostos als més rics. Els va semblar bé créixer fent diner ràpid, especulant, construint i construint.

El govern de Rodríguez Zapatero ha fet un gir antisocial en la seva política econòmica: l'edat de jubilació als 67 anys, la congelació de les pensions, apujar l'IVA. Ara la reforma laboral i, de manera imminent, allargant el període de càlcul per tenir opció a una pensió.

Per això, perquè cal posar l'economia al servei de les persones, cal participar a la vaga del 29 de setembre.

És més que la vaga dels sindicats, és la vaga dels qui pateixen la crisi. Els mateixos que s'han beneficiat del model del "pelotazo", especuladors, CEOE i bancs, reclamen ara una política de retallades, "estrènyer-se el cinturó" a la majoria, siguin treballadors, autònoms, pimes... La vaga és la vaga dels qui no han creat la crisi però l'estan pagant.

Les polítiques econòmiques neoliberals dels governs del PSOE i del PP, amb la col·laboració de CiU, ens han portat a un model econòmic, laboral i social injust, amb més de 4 milions d'aturats i aturades a Espanya i 600.000 a Catalunya.

És la vaga de la dignitat, contra la resignació. En nom dels mercats, volen que ens resignem perquè són mesures "impopulars però necessàries", perquè no hi ha alternativa, que tinguem por. Però una retallada com la del PSOE ara no l'ha fet ningú més a Europa.

Sortir de la crisi no serà fàcil, ni ràpid. Però podem fer-ho amb idees que la dreta desconeix i el PSOE ha abandonat: una sortida a la crisi justa i solidària. Per dignitat ■

Una reforma laboral injusta, que no crearà ocupació.

La reforma laboral que planteja el govern del PSOE, amb l'ajuda de CiU, és una reforma laboral injusta. És desequilibrada a favor dels empresaris i dificultarà encara més la sortida de la crisi.

Aquesta reforma no crearà ocupació i, en canvi, provocarà que l'acomiadament sigui més fàcil, barat i subvencionat amb recursos públics.

Aquesta reforma no crearà ocupació i, en canvi, provocarà que l'acomiadament sigui més fàcil, barat i subvencionat amb recursos públics.

No millorarà la qualitat del nostre mercat de treball, seguirem tenint unes taxes altes de precarietat i temporalitat. L'Estat espanyol és el segon país de la UE, després de Polònia, amb més temporalitat laboral, un 25,4%. La prova l'hem tinguda el darrer més d'agost: tot i que l'acomiadament ara és més barat, ha augmentat l'atur i han disminuït el nombre de nous contractes indefinits respecte el mateix més de l'any 2009.

Amb aquesta reforma laboral els empresaris tindran més poder pel que fa als acomiadaments i tindran facilitats per no aplicar els convenis col·lectius, en perjudici dels treballadors i les treballadores.

Es privatitzaran els serveis d'ocupació, convertint en un negoci per a uns pocs la dura tasca de trobar feina per a la majoria.

Més que una reforma laboral el que cal és una reforma empresarial. És el moment de lluitar junts, ara contra la reforma laboral i demà contra els nous atacs a l'Estat de Benestar, per consolidar un model d'Europa basat en les necessitats de la gent i no dels especuladors ■

Alternatives a les retallades socials. 10 propostes d'ICV-EUiA

Malgrat que el govern del PSOE i els sectors econòmics afirmen que no hi ha cap altra alternativa per sortir de la crisi, des d'ICV-EUiA tenim propostes per superar l'actual situació econòmica d'una manera justa, solidària i ecològica.

1. Per reduir el dèficit cal augmentar els ingressos de l'Estat, amb una reforma fiscal justa perquè pagui més qui més té i més guanya. Incrementar la tributació de les rendes del capital.
2. Cal una major lluita contra el frau fiscal, especialment sobre els qui especulen.
3. Avançar cap a un nou model productiu basat en l'ocupació estable, segura i de qualitat. Invertint en educació, innovació, recerca i tecnologia.
4. Necessitem un sistema just i públic de pensions suficients per viure d'una manera digna. Defensem el manteniment del poder adquisitiu de les pensions.
5. Increment de la pensió mínima contributiva per sobre de l'SMI. Millorar les pensions de viduïtat, fins a constituir el 100% del salari o la pensió de la parella.
6. Suspensió dels processos d'execució del desnonament per l'impagament d'hipoteques de treballadors aturats.
7. Limitació dels salaris i els cobraments per incentius dels alts directius del sector financer.
8. Apostar per uns serveis públics de qualitat, invertint el mateix que la mitjana de la UE.
9. Garanties d'arribada del crèdit a empreses i particulars com a condició perquè els bancs rebuin ajudes públiques.
10. Rebutgem la pujada de l'IVA generalitzada. En canvi proposem un nou tipus d'IVA especial del 25% per a béns de consum de luxe (joies, abrics i peces de pell, aeronaus i embarcacions de luxe, etc.).

En definitiva, que l'economia estigui al servei de les persones i no a l'inrevés ■

EL PSOE es nega a augmentar els impostos als rics.

Aquest any, de manera reiterada, des d'ICV hem reclamat al govern de l'Estat espanyol que augmentés els impostos a aquells que més guanyen per tal de repartir els sacrificis que pateix el conjunt de ciutadans i ciutadanes.

El govern de Zapatero, lluny d'avançar en aquesta direcció, ha centrat la seva política econòmica a contenir el dèficit en retallades socials i no en augmentar els ingressos a través d'una política fiscal progressiva. El govern socialista no ha seguit l'exemple d'altres governs en matèria fiscal, que han augmentat els impostos als sectors més afavorits de la societat. Fins i tot la UE ja ha criticat la política fiscal del govern espanyol perquè redueix el seu marge d'actuació davant de situacions inesperades.

El govern espanyol no ha donat suport a les mesures proposades pel seu grup, com la fiscalitat ambiental, ni tampoc ha seguit l'exemple del Govern d'Esquerres a Catalunya on a proposta d'ICV es van augmentar els impostos a les persones que guanyen més de 120.000 euros a l'any. El candidat d'ICV-EUiA, Joan Herrera, ha criticat de manera reiterada que a l'Executiu "no li tremoli el pols per congelar pensions, retallar sous públics o privatitzar caixes d'estalvis i en canvi no tingui la valentia suficient per augmentar els impostos als més rics" ■

Editorial

L'esquerra que no es resigna

L'actual context de crisi econòmica i les respostes en forma de retallades socials que ha impulsat el govern de José Luis Rodríguez Zapatero, amb la complicitat de CiU, han fet que molts ciutadans i ciutadanes que han perdut la seva feina o pensionistes que pateixen la pèrdua de poder adquisitiu, la ciutadania en general, pensin que només podem sortir de la crisi amb drets socials retallats, en definitiva demanant sacrificis a aquells i aquelles que menys tenen.

La por i la desesperança ha portat molta gent a resignar-se i a pensar que no hi ha una altra sortida possible d'aquesta crisi econòmica. Aquesta tardor, però, tenim dues oportunitats per fer front a la crisi i per rebel·lar-nos davant aquesta situació.

La reforma laboral impulsada pel PSOE ha estat el detonant que ha portat els sindicats a convocar una vaga general el proper 29 de setembre. Ha de ser la vaga de la dignitat i contra la resignació, per defensar els drets laborals i per evitar futures retallades en forma de reforma de les pensions o d'allargar l'edat de jubilació de les pensions.

Alhora, el proper 28 de novembre Catalunya celebrarà les seves eleccions. Aquestes dues dates formen part de la mateixa lluita. ICV-EUiA tenim propostes diferents per sortir de la crisi, algunes ja les hem posat en marxa en el Govern d'Esquerres a Catalunya, com apujar els impostos al rics o impulsar ajuts per a la gent per pagar el lloguer o la hipoteca de casa seva.

Avui, lluny de retallar drets i abaratir l'acomiadament, la nostra prioritat ha de ser explicar com volem crear nous llocs de treball a Catalunya a través de l'impuls de l'economia verda, amb l'extensió de les energies renovables o la rehabilitació d'habitatges que permetran donar lloc de feina a milers de persones, tot lluintant, alhora, contra el canvi climàtic. Cal protegir el teixit industrial a Catalunya, amb una aposta per la investigació i el desenvolupament, i desenvolupar els serveis a l'atenció de les persones dependents, els dos altres motors de creació de llocs de feina.

Els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya han de saber que hi ha una esquerra que no es resigna, una esquerra que té com a prioritat una sortida justa, solidària i ecològica de la crisi i que les nostres propostes poden ser una realitat si tenim més força ■

Crèdits

ANY 19 - NÚM. 191 - SETEMBRE 2010

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ: Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Ribas i Ana Sanz.

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO: Joan Carles Gallego, Dones amb Iniciativa i Joves d'Esquerra Verda

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enríque Esteve

DISSENY: Eva Marín

FOTOS: Enríque Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 FAX: 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimpres

Els continguts d'aquesta publicació, mentre no s'expressi el contrari, estan subjectes a una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 de Creative Commons. Se'n permet la reproducció, distribució i comunicació pública sempre que se'n citi l'autoria i la titularitat dels drets (autor o autora i revista Treball) i no se'n faci un ús comercial. Si transformeu aquesta obra per generar una nova obra derivada, heu de distribuir-la amb una llicència igual a la que regula l'obra original. La llicència completa es pot consultar a: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca>

contra la crisi

Així no, perquè és injust i inútil

Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya, explica quins són els motius que han portat als sindicats a convocar una vaga general per rebutjar la reforma laboral i evitar més les retallades socials del Govern de l'Estat que no serviran per sortir de la crisi.

Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO de Catalunya, durant una manifestació contra la crisi

JOAN CARLES GALLEGO, secretari general CCOO de Catalunya

El 29 de setembre, sens dubte, també marcarà el curs polític. Convocar vaga general està de sobres justificat pel gir bruscat que ha fet el govern en les polítiques per combatre la crisi. S'abandonen les polítiques d'estímul fiscal i de garantia de la protecció social just quan, a inicis del 2010, començàvem a rebre'n els fruits en forma de tímides senyals de recuperació econòmica, augments de la confiança empresarial i fre en la tendència de destrucció d'ocupació. El pla d'ajust pressupostari, la reforma de la Llei de Caixes i la reforma laboral són les opcions del govern espanyol, amb el suport implícit o explícit de CiU i el PNB i del propi PP, que obren la porta al desmantellament d'un model social basat en la garantia de drets laborals i socials i la provisió pública d'aquests. Altres reformes prioritàries i urgents que els sindicats venim reclamant, com la fiscal, la financera, l'energètica, l'educativa o la de recerca entre d'altres, s'obvien. Es constata l'orientació a sortir de la crisi consolidant les febleses estructurals que ens van dur on som.

La reforma laboral ha estat el detonant de la convocatòria de la vaga general. Els continguts són inútils i injustos. No creen ocupació, faciliten la seva destrucció, augmenten la temporalitat i precarietat, desequilibren la relació entre empresaris i treballadors a l'empresa, afebleixen la negociació col·lectiva, generen majors incerteses i inseguretats als treballadors i obren vies a l'exclusió laboral d'alguns col·lectius. La reforma ens allunya d'Europa en drets laborals i s'instal·la en la lògica dels baixos costos laborals i la precarietat. I el que necessitem és estabilitat i seguretat, el reconeixement de la qualificació professional i el reciclatge i actualització permanent, innovació i recerca, tant en productes com en processos, i flexibilitat interna pactada per adequar organització del treball i condicions als canvis.

La reforma se centra en facilitar i abaratir l'acomiadament. La formulació legal de la previsió de pèrdues futures com a causa per acomiadar, a un cost per a l'empresari de 12 dies, permetrà actuacions discrecionals i deixa el treballador amb una incertesa sota la qual difícilment assumirà la motivació i implicació que requereix una empresa moderna que ha d'establir vincles estables amb el seu personal per facilitar la innovació.

En canvi la reforma opta per augmentar el poder unilateral de l'empresari per desvincular-se del compliment del conveni col·lectiu, tant en retribucions com en canvi de condicions de treball. Una dinàmica que serà font de conflictes a l'empresa, que només poden superar-se recuperant els equilibris que dona la negociació col·lectiva i el pacte en relació al coneixement, informació i participació que han de disposar els representants dels treballadors per acordar la flexibilitat necessària.

La reforma se centra en facilitar i abaratir l'acomiadament. La formulació legal de la previsió de pèrdues futures com a causa justificada per a l'extinció d'un contracte permetrà acomiadar amb només un cost per a l'empresari de 12 dies.

Finalment, la reforma obre la via a l'exclusió laboral dels col·lectius amb majors dificultats d'ocupabilitat. No aposta per millorar els serveis públics d'ocupació amb més recursos per individualitzar les polítiques d'acompanyament a la recerca d'ocupació i garantir la igualtat en l'accés a la feina. Per contra, traspasa aquesta responsabilitat a agències privades de col·locació amb afany de lucre, sense definir cap protocol amb els serveis públics ni cap obligació de tracte igualitari dels demandants d'ocupació. Això obre una perillosa via d'exclusió de les persones amb dificultats per ser ocupades, ja que no seran rendibles per a unes empreses de col·locació que tenen afany de lucre. A més l'increment de la capacitat de sanció a les persones aturades pressionarà a la baixa les condicions de treball que s'oferten per entrar al mercat de treball. És un nou pas enrere en els drets laborals que ens allunya del que necessitem per modernitzar les empreses, que són millors condicions de treball i no precarietat.

En resum, aquesta reforma retalla drets laborals i forma part de l'atac a l'Estat de Benestar que representen les polítiques d'ajust que es duen a terme. Per la inutilitat i la injustícia de les mesures que es prenen, CCOO diem que AIXÍ NO, que hi ha altres maneres de fer les coses. Hem de paraitzar el país per fer que el govern refaci el camí, retorni al diàleg i es comprometi amb els drets i garanties per sortir de la crisi. Si el 29S tothom parem, ho farem possible ■

ECONOMIA I ECOLOGIA
Propostes per sortir de la crisi

el llibre
de Joan Herrera

Columna
www.columnaedicions.cat

No als 67 anys d'edat de jubilació ni a la reforma de les pensions

Després d'aprovar una reforma laboral de dretes, ara el govern del PSOE vol endarrerir l'edat de jubilació als 67 anys i reformar les pensions.

Les retallades socials del govern de Zapatero semblen no tenir fi. Ara el proper objectiu que s'ha marcat el govern socialista és la reforma de les pensions i situar l'edat de jubilació als 67 anys.

Si abans de l'estiu ja es va aprovar la congelació de les pensions ara es vol donar un altre cop a un dels pilars fonamentals de l'Estat de Benestar com són les pensions de jubilació. Des d'ICV-EUiA ja vàrem iniciar la primavera passada una campanya de rebuig a aquesta injusta mesura i ara, de nou, ens hi oposem.

Malgrat les veus que afirmen que el sistema de pensions actual és inviable, existeixen alternatives si s'actua sobre els ingressos i no només es retallen drets dels actuals i futurs pensionistes.

Avui el factor més importat per garantir el futur de l'actual sistema de pensions és la qualitat de les cotitzacions. Per tant hem de millorar les taxes d'ocupació actuals, amb millors condicions laborals i millors salaris, fet que faria augmentar les contribucions al sistema de pensions.

Les fórmules per garantir la viabilitat del sistema públic de pensions a Espanya no són retallades de drets, com proposa el govern Zapatero, que compten amb el suport de la Comissió Europea i que es limiten a reduir la despesa pública (congelació de les pensions, endarreriment obligatori de l'edat de jubilació, ampliació del període mínim cotitzat per jubilar-se...), sinó que cal actuar sobre els ingressos. Només millorant la recaptació del sistema mitjançant la creació d'activitat econòmica i ocupació i generant més i millors cotitzacions es podran afrontar els reptes futurs.

Alhora, allargar avui l'edat de jubilació en un moment en què les taxes d'atur dels i les joves entre els 16 i els 30 anys se situen en el 40% condemna a seguir sense feina milers de joves, que veuran retardat el seu ingrés al mercat laboral i la possibilitat de trobar un lloc de treball.

Malgrat les veus que afirmen que el sistema de pensions és inviable, existeixen alternatives si s'actua sobre els ingressos.

No es pot utilitzar la mateixa fórmula per garantir el futur de les pensions en països amb un ampli desenvolupament dels sistemes de protecció social que en un Estat amb evidents dèficits. L'edat mitjana de jubilació a Espanya se situa en 63 anys i 9 mesos (la més elevada a la UE), mentre que a Alemanya és de 61 anys i mig, a Itàlia no arriba als 61 anys i a França se situa en 59 anys. Sorprenentment, es proposa endarrerir l'edat legal de jubilació al nostre país fins als 67 anys, exactament igual que a Alemanya, sense tenir en compte que existeix un ampli ventall de mesures per fomentar l'allargament voluntari de l'edat de jubilació i sense establir una limitació legal a l'ajustament de plantilles via expulsió de treballadors a partir dels 50 anys en empreses amb beneficis.

En definitiva, la proposta del govern d'augmentar l'edat de jubilació als 67 anys i ampliar el període de cotització per al còmput i, fins i tot, la possibilitat d'incrementar els anys de cotització requerits per accedir a la pensió no tenen una altra justificació que una nova retallada de la despesa i dels drets dels actuals i futurs pensionistes ■

El govern del PSOE ha congelat les pensions

Si a principis del 2010 alguns i algunes pensionistes ja van veure com amb la retirada del xec de 400 euros les seves pensions eren inferiors respecte el 2009, el pla de retallades socials impulsat pel govern socialista, i que va ser aprovat gràcies a l'abstenció de CiU, suposa un pas més en la pèrdua de poder adquisitiu de les pensions.

La mesura de no revaloritzar les pensions suposarà, a efectes pràctics, una congelació dels ingressos del 73% dels pensionistes de l'Estat espanyol.

Cal recordar que una altra de les mesures injustes aprovades pel govern de l'Estat ha estat la pujada de l'IVA, una mesura que també ha fet perdre poder adquisitiu als i les pensionistes. Recordem que a Espanya hi ha 8,5 milions de pensionistes, dels quals 2,3 milions tenen pensions mínimes; per a la resta (6,2 milions) el pla proposat pel govern suposarà la congelació de la seva pensió ■

Capçalera d'ICV-EUiA a la manifestació del passat 23 de febrer a Barcelona en protesta contra la mesura de retardar la jubilació als 67 anys.

contra la crisi

Amb els drets de les dones NO s'especula

Dones amb Iniciativa fa molt que denunciem que el sistema laboral actual perjudica les dones i que la crisi també té un rostre femení, massa vegades oblidat. Ara, la reforma laboral també afecta de manera més significativa les treballadores.

DONES AMB INICIATIVA

La crisi econòmica que estem patint és el resultat d'una "crisi financera internacional, produïda per la recerca de beneficis ràpids", que ha trencat qualsevol relació entre l'economia financera i l'economia real; amb un model de producció i distribució globalitzat, sense regles, sense drets, sense contrapoders socials i polítics i sense cap responsabilitat social. Una crisi que en el nostre país té connotacions pròpies per les febleses del mercat laboral, basat en la precarietat i en salaris baixos; amb un creixement en els darrers anys centrat en la construcció, l'especulació immobiliària, el sector serveis de baix valor afegit i el consum privat; i que té, clarament, un rostre masculí ja que són aquests sectors àmpliament masculinitzats on la crisi i la pèrdua de llocs de treball ha estat més acusada. I davant d'això, les polítiques contra la crisi s'han adreçat, sobretot, a donar resposta a aquests sectors.

La reforma laboral empitjorarà la precarietat que patim les dones en el mercat de treball.

Però cal recordar que les dones patim una desigualtat estructural en el mercat laboral, que tenim majors taxes d'atur de llarga durada, que acumulem la immensa majoria dels contractes a temps parcial (el 80% els signen dones) i major nombre de contractes temporals i precarització (l'economia submergida es nodreix principalment de dones). Tot i que existeix la legislació d'igual remuneració per treball d'igual valor, les dones catalanes cobrem un 25% menys del que cobren els homes, i les feines on hi ha una àmplia presència de dones (treballs feminitzats) estan pitjor pagades i més devaluades socialment.

Per tant, si bé aquesta crisi afecta principalment els sectors ocupats majoritàriament per homes, la realitat és que les dones estem en pitjor condicions en el mercat laboral. I ara, a la situació de desigualtat que pateixen les dones a causa d'aquest sistema social i econòmic, s'hi han de sumar les retallades socials i de drets laborals que estem patint els treballadors i les treballadores.

La crisi també té rostre de dona

Malauradament, un govern que es reclama "d'esquerres" ha claudicat davant la patronal, amb una reforma laboral que només afavoreix el sector empresarial tot desprotegint els i les treballadores. S'està utilitzant l'excusa de la crisi per fer un pas enrere.

Tal com ja hem citat, una de les problemàtiques que patim més les dones és la contractació a temps parcial, que la reforma laboral agreujarà. Així, en el mercat laboral es configuren professions i sectors on les dones treballen per norma a temps parcial, al costat d'uns altres a temps complet i aclaparadorament masculins. Aquest tipus de contractació parcial, a més d'una menor remuneració i menor possibilitats de carrera professional, comporta una disminució de les prestacions socials (atur, jubilació...).

A més, la insistència per part del govern en la necessitat de retardar la jubilació fins als 67 anys i incrementar els anys de cotització necessaris per accedir-hi també afectarà de forma negativa especialment les

dones, ja que, a més d'ocupar àmpliament els treballs més precaris, són les dones les que abandonen el mercat laboral en l'edat de formar una família, o demanen reduccions de jornada i excedències per tenir-ne cura. Si en l'actualitat una treballadora a mitja jornada ha de treballar gairebé 30 anys per tenir dret a la prestació per jubilació, amb l'ampliació dels anys de cotització necessaris per accedir a aquesta prestació en la seva quantia mínima, quant hauran de treballar?

Malauradament, un govern que es reclama "d'esquerres" ha claudicat davant la patronal, amb una reforma laboral que només afavoreix el sector empresarial tot desprotegint els i les treballadores. S'està utilitzant l'excusa de la crisi per fer un pas enrere.

Però aquests temes semblen no ser objecte de debat en la reforma laboral. El govern ha escollit, un cop més, el camí fàcil: donar l'esquena a les reformes estructurals que necessita el mercat laboral per corregir les desigualtats i la precarietat que patim les dones i adoptar unes mesures dictades per mercats financers i empresarials i aplaudides per la dreta. Desaprofitar el capital humà que representen les dones en el mercat laboral, en empitjorar les condicions laborals i socials i fer retalls econòmics en la despesa social, no és un pas endavant cap a un país competitiu i amb qualitat de vida. I les dades ens mostren que els països més competitius econòmicament són aquells en què hi ha més igualtat de gènere i en els que les dones estan més i millor integrades en el mercat laboral.

És per tot això, que Dones amb Iniciativa donem suport a la vaga general del dia 30 de setembre i assistirem a la manifestació en defensa dels drets dels treballadors i les treballadores ■

III MARXA

del 4 al 9 d'octubre

CONTRA L'ATUR

marxacontraatur@gmail.com

LA PRECARIETAT I PELS DRETS SOCIALS

Ara és hora, treballadors i treballadores!

Joves d'Esquerra Verda ha impulsat una campanya de suport a la vaga general contra la reforma laboral i per denunciar l'atur juvenil i la precarietat que pateixen els i les joves.

JOVES D'ESQUERRA VERDA

Vivim en una societat en què cada cop som joves durant més temps. No és perquè ens conservem millor o pels avenços en la medicina, sinó perquè les condicions de vida transitòries que se suposen a les persones joves cada cop s'allarguen més. Durant l'època de creixement econòmic, la temporalitat, la precarietat i els baixos salaris del jovent van allargar aquesta època fins a vorejar els trenta anys. La impossibilitat de trobar un lloc on viure que poguéssim pagar amb salaris per sota dels mil euros i la inseguretat de no saber si la feina ens duraria més de sis mesos ens mantenien a casa dels pares i les mares i, per tant, allargàvem la nostra joventut. Se suposava que "quan fóssim grans menjaríem ous", tindríem una feina estable i podríem emancipar-nos. Triplicàvem la taxa de temporalitat en relació amb la mitjana i els sous del jovent eren entre un 20 i un 30% més baixos, però no es tractava de res que no se solventés amb el pas del temps.

I, un bon dia, esclatà la crisi. Dos anys després, la situació és desesperada i prou coneguda. Camí dels 5 milions d'aturats a l'Estat espanyol, un milió de persones sense cap tipus de subsidi i sense perspectiva a curt termini de revertir la situació. I, com no podia ser d'una altra manera, aquesta situació colpeja greument el jovent. En l'actualitat, la taxa d'atur juvenil, de 16 a 30 anys, es troba al voltant del 40%. Entre la franja de 16 a 19 anys d'edat, a Catalunya, la xifra arriba a un alarmant 61,67%.

Actualment, al conjunt de l'Estat, la meitat del jovent assalariat (48,42%) té contractes temporals, que arriben a l'escandalós 79,6% en el cas de les persones d'entre 16 i 19 anys.

Joves d'Esquerra Verda a l'acció directa de la plataforma Actua! el darrer primer de maig

Arribats a aquest punt, el PSOE, mitjançant el Govern de l'Estat, va decidir que hi havia de fer alguna cosa, i per què no estendre a tota la població la fórmula precarietat, temporalitat i salaris baixos que tant havia ajudat l'economia durant els anys de creixement? I ja teníem aquí la reforma laboral.

Tot i que se'ns havia promès un canvi de model productiu, la reforma avança per d'altres camins:

- Abaratir l'acomiadament: la modificació de la llei obre la porta que s'acabi generalitzant l'acomiadament amb una indemnització només de 20 dies si l'empresa està en una situació econòmicament negativa, sense exigir-li que ho demostrï, i únicament per una disminució dels beneficis o per ajustos del mercat. L'Estat, mitjançant el Fons de Garantia Salarial, subvencionarà 8 dies per any treballat de cada indemnització; és a dir, que un fons pensat per als treballadors i les treballadores acabarà pagant als empresaris una part dels seus mateixos acomiadaments.

- Temporalitat com a única porta d'entrada al mercat laboral: no s'ha regulat ni el contracte per obra i servei, ni el contracte a temps parcial, ni el fix discontinu, i se seguirà permetent encadenar contractes temporals fins a 4 anys a una mateixa empresa. Actualment, al conjunt de l'Estat, la meitat del jovent assalariat (48,42%) té contractes temporals, arribant a l'escandalós 79,6% en el cas de les persones d'entre 16 i 19 anys.

- El canvi de model productiu, més lluny: la reforma premia els llocs de treball menys qualificats, els pitjor remunerats i els més inestables i, en conseqüència, desincentiva que el teixit productiu basculi cap a una activitat econòmica amb major pes de la investigació, el coneixement, la innovació, les noves tecnologies, l'educació o la salut, per posar alguns exemples.

Tenim, en resum, una reforma laboral que estén les condicions laborals del jovent a tota la població, donant més poder a les empreses enfront dels treballadors i les treballadores, gràcies a la clàusula de despenjament salarial (que permet a l'empresa incomplir els convenis col·lectius en matèria d'augment de salaris). Aquesta reforma, però, també conté agressions que afectaran especialment el jovent, com són la introducció de noves fórmules de contractació en pràctiques o de foment de l'ocupació que suposen la precarització de la contractació ordinària (ja que s'incrementen els supòsits en què l'empresa pot utilitzar contractes d'aquest tipus, però sense garantir que respongui a les necessitats formatives de la persona contractada) o permetre l'entrada de les ETT a sectors on, fins ara, no podien actuar, com el sector públic o les activitats de risc, sense contrapartides ni increment de la regulació de les persones contractades.

Així les coses, els i les joves tenim motius de sobres per fer del 29 de setembre una jornada històrica. Perquè no volem ser una generació perduda, perquè volem governs que defensin l'interès general davant de les ànsies de benefici d'uns pocs, perquè no volem ser eternament joves ■

**ARA ÉS HORA
TREBALLADORS
& TREBALLADORES**

caixera repartidor cambrera dependenta administrativa
estudiant becària teleoperador integradora transportista
pe... mestra paleta hostessa assistent
rec... rep... env... educadora secretària

2012

VAGA GENERAL

joves.cat

JOVES d'esquerra Verda

contra la crisi

Joan Herrera

Cap de llista d'ICV-EUiA a les eleccions catalanes

Va néixer l'any 1971 a Barcelona. És llicenciat en Dret per la UB, especialitzat en temes de dret urbanístic i ambiental, i postgrau per la UPF. Ha col·laborat en un despatx jurídic especialitzat en medi ambient i territori.

Provinent dels moviments associatius, estudiantils i juvenils el 1991 inicia la seva militància a ICV al barri del Besòs (Sant Martí). Al 1996 és escollit Coordinador Nacional de Joves amb Iniciativa, càrrec que ocupa fins a l'any 2000.

Des de l'any 2000 forma part de la direcció nacional d'ICV, essent primer el Portaveu de la formació ecosocialista i Responsable de Moviments Socials; A la 9a Assemblea d'ICV de 2008, és nomenat Secretari General. És Diputat i Portaveu del Grup Parlamentari d'IU-ICV al Congrés des del març de 2004, fins a l'actualitat.

“Per la nostra dignitat, no ens podem resignar: cal anar a la vaga general”

ENTREVISTA: Marta Ribas

Com valoren la reforma laboral aprovada el passat 9 de setembre al Congrés?

És una proposta injusta, insolidària i insostenible. És la proposta de la legislatura més antisocial, amb més pèrdua de drets i més atacs a l'Estat de Benestar en democràcia. Hauríem d'haver aprovat una llei que facilités la contractació d'aturats, que promogués la flexibilitat organitzativa de les empreses i evités l'ús de la temporalitat i l'acomiadament com a mecanismes d'ajust econòmic. Hauríem d'haver incorporat els sindicats, els treballadors, en la negociació. Però el govern s'ha centrat en reformes que ni crearan ocupació ni milloraran el model productiu, tal com reconeix el propi ministre Corbacho.

Però la reforma no només retalla drets sinó que ens endinsa encara més en la crisi d'un model. Saben que el problema del nostre model econòmic i laboral no és la rigidesa o la falta de flexibilitat. Els problemes són l'excés de pes en el PIB d'activitats d'escàs contingut tecnològic, l'ocupació de baixa qualitat en sectors estacionals i poc qualificats com l'hostaleria i el turisme, la bombolla immobiliària i un elevat endeutament empresarial i familiar. Sortim de la crisi sense canviar el model de creixement, sense invertir més en recerca i desenvolupament, sense ampliar una base fiscal raquítica, sense refor-

mes en el sector energètic, sense exigir a les elèctriques els 5.000 milions que s'embutxaquen cada any amb beneficis caiguts del cel, sense exigències al sector financer per garantir que el crèdit arribi a famílies i empreses, sense incrementar els estímuls públics a l'activitat econòmica que suposin millores estructurals per a l'economia i el model productiu.

De què servirà aquesta reforma?

La realitat parla per si sola. Amb la reforma ja en marxa en aquests darrers mesos els contractes fixos han caigut el 6%, respecte les dades de l'any passat. El maig la contractació indefinida era superior, amb més contractes indefinits en valors relatius i absoluts. Per tant, no serveix per crear ocupació ni per reduir la temporalitat. Aleshores, de què serveix? Doncs la resposta és òbvia: l'objectiu real de la reforma és fer que els costos de la crisi siguin a costa d'acomiadar més barat, afeblir la negociació col·lectiva i fer que els salaris vagin a la baixa.

Hi ha alternatives a les retallades socials del govern del PSOE?

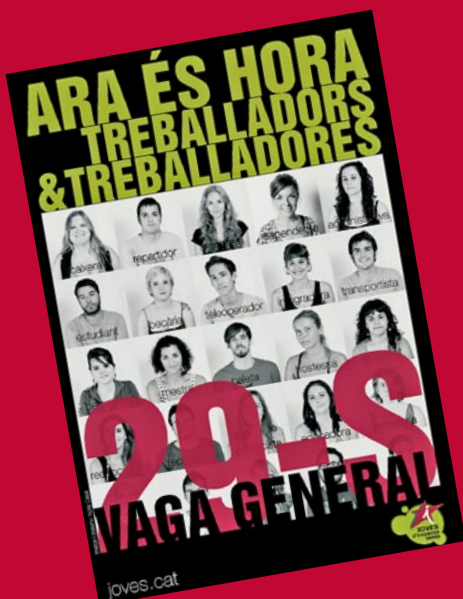
Evidentment: exigir menys sacrificis als treballadors i treballadores, pensionistes, gent jove i més als qui més tenen. Nosaltres hem fet propostes que haurien permès introduir elements de flexibilitat, incrementar les cotitzacions als contractes temporals i

abaixar-les en els indefinits, recuperar el principi de causalitat en la contractació temporal o dotar de més recursos la inspecció del treball. Però de les propostes que milloraven el mercat laboral no van voler ni parlar-ne. Van decidir anar de la mà de grups de dretes, com Convergència i Unió, i el que han fet és blindar una mala reforma i permetre que en la tramitació al Congrés i al Senat tan sols empitjorés, arribant fins i tot a culpar l'aturat per no formar-se, quan evidentment és culpa de l'oferta insuficient de formació. El Pla de formació professional i inserció laboral per fer front a l'increment de l'atur registrat el 2010 va reduir la seva dotació pressupostària de 112 milions d'euros a 50 milions.

“Aquesta reforma laboral només servirà per acomiadar més barat, per afeblir la negociació col·lectiva i per fer que els salaris vagin a la baixa.”

La solució és fer vaga el dia 29 de setembre?

Aquest govern socialista es mereix, com mai, una vaga general. Són els responsables de la major agressió social de les últimes dècades. I, a més, no es quedaran aquí. Ja han anunciat que retiren els 426 euros d'ajuda als aturats i les aturades que han perdut la prestació i ara van a per les pensions per allargar l'edat de jubilació als 67 anys. Per això crec que per lluitar per la nostra pròpia dignitat, no ens podem resignar i cal que tots i totes anem a una vaga general. És l'oportunitat de fer rectificar el govern Zapatero d'una política que, no és només injusta, sinó que no ens porta enlloc ■

Festival Roig.cat:

Ara és hora, treballadors i treballadores

La Habitación Roja

Dorian

Los Señores de Peláez

9 d'octubre 2010 a les 20h

Sala 2 Razzmatazz

Compra la teva entrada a Atrapalo.com o a Joves d'Esquerra Verda (C/Armengol 2-8, baixos. Barcelona)

Adherits i adherides: 3 euros / Anticipada: 5 euros / Taquilla: 10 euros